

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 836²	Σύναξις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ Τετάρτη 7 Ἰανουαρίου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ μαρτυρία τοῦ Βαπτιστοῦ

«Κἀγὼ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. 1,34)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζουμε τὴ σύναξι τοῦ τιμίου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἓνα ἐρώτημα καὶ παρακαλῶ μὴ μὲ θεωρήσετε ἀδιάκριτο·

–Πῶς περάσατε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες;

Δὲν ἐννοῶ ἀπὸ ἀπόψεως στομάχου. Ἐννοῶ ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς. Πέρασατε καλά; Καλὰ περνάει ὁ Χριστιανὸς πού, ὄχι μόνο μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ ὅλες τὶς ὥρες καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες, ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ τὰ μεσάνυχτα, προσπαθεῖ νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅπως λέει ἡ αἴτησι· «*Τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*» (θ. Λεϊτ.). Νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν κάθε ἡμέρα ἀναμάρτητη! Κι ἂν κάθε ἡμέρα πρέπη νὰ περνᾷ ἀναμάρτητη, πολὺ περισσότερο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πρέπει νὰ περνοῦν ἀναμάρτητες οἱ ἅγιες ἡμέρες τῶν Φώτων, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τῶν Χριστουγέννων. Ἄν λοιπὸν περάσαμε τὶς ἡμέρες αὐτὲς χωρὶς ἁμαρτίες, τότε πράγματι μέσα μας ἔχουμε πανηγύρι πνευματικό· τότε περνᾶνε χριστιανικὰ οἱ ἐορτές. Ἄν ὅμως, κοντὰ στὶς ἄλλες ἁμαρτίες, προσθέσαμε καὶ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, τότε εἰς μάτην τὰ Χριστούγεννα, εἰς μάτην ἡ πρωτοχρονιά, εἰς μάτην ὁ Ἅγιος Βασίλειος, εἰς μάτην τὰ Φῶτα, εἰς μάτην καὶ ἡ σημερινὴ ἐορτή. Τότε... Νὰ ἐλέγξω;

***

Δὲν χρειάζεται νὰ ἐλέγξω ἐγώ. Σήμερα ἐλέγχει ὅλους μας κάποιος ἄλλος. Ποιός; Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, πού μὲ τὰ φτερά του πέταξε καὶ στάθηκε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἄνθρωπος ἦταν, σὰρκα καὶ ὀστά εἶχε, ὅπως κ' ἐμεῖς. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ του ἦταν ἀγγελικὴ. Εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐλεγκτής. Ἦλεγξε καὶ φτωχοὺς καὶ πλουσίους καὶ

λαὸ καὶ βασιλεῖς. Εἶνε ὁ μόνος πού ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδη καὶ τοῦ ἀπηύθυνε ἐκεῖνα τὰ πύρινα λόγια· «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» (Μάρκ. 6,18).

Ἄλλὰ ὁ Ἰωάννης εἶνε καὶ παρήγορος. Εἶνε φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν. Πήγαιναν κοντὰ του ἁμαρτωλοί, καὶ δὲν τοὺς ἀπογοήτευε. Τοὺς παρηγοροῦσε, τοὺς σπόγγιζε τὰ δάκρυα, τοὺς ἐξωμολογοῦσε, τοὺς ἔβαζε μέσα στὸν Ἰορδάνη καὶ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ὑπάρχει μετάνοια, ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας. Καί, τὸ ἀκόμη σπουδαιότερο, τοὺς ἔλεγε· Ἔρχεται, ἔρχεται μετὰ ἀπὸ ἴμενα κάποιος ἄλλος πολὺ ἰσχυρότερός μου· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σκύψω νὰ λύσω «*τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ*» (Μάρκ. 1,7). Ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸν περίμεναν ὅλοι τὸν Βασιλεῖα τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Ἰωάννης στὸν Ἰορδάνη, ἐπάνω σ' ἓνα βράχο, **βάπτιζε**.

Καὶ νὰ μέσα στὶς μυριάδες τῶν ἀνθρώπων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τῶν ἀσήμων καὶ τῶν ἐπισήμων, **νὰ καὶ ὁ Χριστὸς**. Ἔρθε γιὰ τὸ βάπτισμα. Μέχρι τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἦταν ἀγνωστος. Οὔτε ὁ Βαπτιστὴς τὸν γνῶριζε ποιὸς εἶνε. Ὁ Χριστὸς δὲν διέφερε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅπως ἦταν ἐκεῖνοι, ἦταν καὶ αὐτός. Δὲν φοροῦσε ροῦχα πολυτελεῖ, δὲν εἶχε σπαθιά, δὲν εἶχε στὸ κεφάλι κορώννα, δὲν εἶχε τίποτε ἀπ' αὐτὰ πού θαμπώνουν τὸν κόσμο. Ἦταν ἀπλᾶ ντυμένος, ὅπως οἱ ἄλλοι φτωχοί.

Πῶς τὸν κατάλαβε ὁ Ἰωάννης; Τὸ Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι τὸν πληροφόρησε ὁ Θεὸς πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς (βλ. Ἰω. 1,33). Κι ἀμέσως κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βράχο, τὸν προσκυνᾷ καὶ τοῦ λέει· Δὲν εἶμαι ἄξιος, Κύριε, ἐγὼ νὰ σὲ βαπτίσω. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργο οὔτε ἄγγελος κι ἀρχάγγελος δὲν εἶνε ἄξιος. Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ αἰώνιος Θεός... Καὶ ἔτρεμε τὸ χέρι τοῦ Ἰωάννου ν' ἀγγίξῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ Δεσπότη. Καὶ μόνο

ὁ Ἰωάννης ἔτρεμε; Τί ἀκούσαμε· «*Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω*» (Ψαλμ. 113,3). Καὶ ἀνοιξαν τότε οἱ οὐρανοί, ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὰ ὕψη, καὶ λευκὸ περιστερίδι ἐέγραψε φωτεινοὺς κύκλους καὶ ἤρθε καὶ κάθησε ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Δεσπότη. Τότε πιά ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ πείσθηκε ὁ Ἰωάννης, ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἔπαυε νὰ τὸν δείχνῃ καὶ νὰ λέῃ στὸν κόσμον, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Υἱὸς καὶ «*ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29,36), ὅτι εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ σηκώσῃ στὸν ὦμον τοῦ τὸ πιὸ βαρὺ φορτίο, τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μαρτυρία τοῦ Βαπτιστοῦ.

***

Κοντὰ ὅμως στὴ μαρτυρία αὐτὴ εἶνε **κι ἄλλες πολλές μαρτυρίες**, ἀγαπητοί μου, ποὺ βεβαιώνουν τὸ ἴδιο πράγμα.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν **οἱ ἄγγελοι**, ποὺ τὴ νύχτα τῆς Γεννήσεως ἔψαλαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14).

Ἄν τὸ καταλαβαίναμε τὸ τραγούδι αὐτό, θὰ βασιλεύε πάνω στὴ γῆ μιὰ εἰρήνη ἀπέραντη. Δὲν τὸ καταλαβαίνουμε. Θὰ περάσουν ἀκόμα πολλὰ χρόνια ἕως ὅτου ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου μαλακώσῃ, γιὰ νὰ βασιλεύσῃ εἰρήνη. Ὅχι ἡ εἰρήνη τῶν πρεσβευτῶν καὶ τῶν διπλωματῶν, ἀλλὰ ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν **οἱ ἀπλοϊκοὶ βοσκοί**, ποὺ ἄφησαν τὴν στάβλους κ' ἔτρεξαν μὲ τὴν κάππε τους καὶ γονάτισαν μπροστά του, καὶ ἦταν οἱ πρῶτοι προσκυνηταὶ τοῦ Σωτῆρος.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμα **οἱ μάγοι**, ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἀνοιξαν τοὺς θησαυροὺς των, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, καὶ τοὺς κατέθεσαν στὰ πόδια τοῦ αἰωνίου Βασιλιᾶ.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν καὶ **τὰ ἄλογα ζῶα**, τὸ γαϊδουράκι τὸ βόδι τὸ πρόβατο, ποὺ ἦταν κοντὰ του στὴ φάτνη καὶ τὸν ζέσταιναν μὲ τὴν ἀνάσα τους.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμα καὶ **τὰ ἄψυχα στοιχεῖα** τῆς φύσεως, καὶ μάλιστα **τὸ ἀστέρι** ἐπάνω στὰ οὐράνια. Μοναδικὸ φαινόμενο· ἓνα φανάρι, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἄγγελος γιὰ νὰ ὀδηγῇ τοὺς μάγους.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη **τὰ ποτάμια καὶ οἱ θάλασσες**. «*Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω*» (ἔ.ἀ.): ἔφριξε μπροστά στὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Τὸ μαρτυρεῖ **ὅλη ἡ φύσι**.

Μιὰ ἀπλοϊκὴ λαϊκὴ παράδοσι λέει, ὅτι ὅταν ὁ Χριστὸς ἔφευγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴν κινδύνευε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη καὶ μὲ τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἰωσήφ περνοῦσαν βουνὰ καὶ λαγκάδια, **τὰ πουλιὰ** κελαῖδοῦσαν πιὸ γλυκά, σὰν νὰ τὸν χαιρετοῦν, καὶ **τὰ θηρία** ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν φωλιὰς τους καὶ ἔρχονταν κοντὰ του σκύβοντας τὸ κεφάλι· γιὰ αὐτὸς τὰ ἔφτειαξε. Κι αὐτὰ ἀκόμα **τὰ δέντρα**, λέει αὐτὴ ἡ παράδοσι, χαμήλωναν τὴν κορυφὴν τους, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Βασιλιᾶ τοῦ κόσμου.

● Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ μαρτυροῦν οἱ ἄγγελοι, οἱ μάγοι, οἱ βοσκοί, τὰ ζῶα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Καὶ κοντὰ στὴ μαρτυρίες αὐτὲς τὸ μαρτυροῦν **οἱ δώδεκα ἀπόστολοι**, τὰ ἑκατομμύρια τῶν **μαρτύρων** καὶ τῶν **ὁσίων**, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸ αἷμα τους ἔδωσαν καὶ τὰ νιάτα τους καὶ τὴ ζωὴ τους. Μέσα στὴν ὁπὲς τῆς γῆς καὶ τὰ ἀσκητήρια ἢ στὴν φυλακὴν καὶ τὰ ἀμφιθέατρα ἢ ὅπου ἄλλοῦ, μαρτύρησαν καὶ ὑπέγραψαν τὴν πίστι τους ὄχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ αἷμα. Τὸ «*Πιστεύω*» καὶ ὅλα ὅσα ἀκούμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, εἶνε γραμμένα μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων.

● Κι αὐτοὶ ἀκόμα **οἱ δαίμονες** ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.

***

Ἔστερα ἀπὸ τόσες μαρτυρίες, ἀγαπητοί μου, καὶ τόσα θαύματα ποὺ ἔχουν γίνῃ, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἓνας ἄπιστος καὶ ἄθεος. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἓνα στόμα στὸν κόσμον ποὺ νὰ βλαστημάῃ. Τώρα; Φράξτε τ' αὐτιά σας. Δὲν περνάει μέρα, ὥρα, λεπτό, ποὺ νὰ μὴ **βλαστημᾶνε τὸ Χριστό**. Ποιόν; Ἐκεῖνον ποὺ τρέμουν οἱ ἄγγελοι, ποὺ φρίττουν οἱ ποταμοί, ποὺ εἶνε ὁ βασιλιᾶς τοῦ κόσμου. Κ' ἔπειτα περιμένουμε προκοπὴν;

Ἀδέρφια μου! Εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος νὰ σᾶς διδάξω. Ἀλλὰ πιστεύω στὸ Θεὸ καὶ στὰ λόγια του, καὶ σᾶς λέω· Ἐὰν δὲν κόψουμε τὴ βλαστήμια, νὰ τὸ θυμᾶστε, **κάποιο κακὸ μεγάλο** θὰ μᾶς ἔρθῃ στὸν καινούργιο χρόνον. Γι' αὐτὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι ἂς μετανοήσουμε, ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἰωάννης.

Ὅχι μὲ τοὺς ἀπίστους, ὄχι μὲ τοὺς ἀθέους, ὄχι μὲ τὸν ἀντίχριστο. Ὅλοι μας, μαζί μὲ τοὺς μάγους, μὲ τοὺς βοσκούς, μὲ τὴν Παναγία μας, μὲ τὸν ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ, μὲ τὸν Ἰορδάνη, μὲ τὴν παραδόσεις μας, νὰ φωνάξουμε· **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σὲ πιστεύουμε, σὲ λατρεύουμε**. Αὐτῶ ἡ δόξα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**